

VERONIKA VALENT O ZVEROCH

Skleněný můstek s.r.o.

Vítězná 37/58, Karlovy Vary

PSČ 360 09 IČO: 29123062 DIČ: CZ29123062

Stretnutie sedemnástročnej Alex so záhadným chlapcom v jednom z parížskych múzeí spustí lavínu udalostí, ktorá ju hlboko ovplyvní. Svet, ktorý dovtedy poznala, sa jej v priebehu niekoľkých týždňov obráti naruby a Alex bude stáť pred otázkou, či zostane nečinná, alebo reálne zabojuje o svoje šťastie a životy iných. Rozhodne sa správne?

Veronika Valent © 2018

Skleněný můstek s.r.o. © 2018

ISBN 978-80-7534-202-7

OBSAH

- 1. V múzeu**
- 2. Doma**
- 3. Zaváhal som**
- 4. Zmena plánov**
- 5. Rybačka**
- 6. Otázky bez odpovedí**
- 7. V pube**
- 8. Druhá šanca**
- 9. Odpoveď na modlitbu**
- 10. Územie mŕtvych**
- 11. Café chez Michel**
- 12. Telocvičňa**
- 13. Pri Seine**
- 14. Rozhodnutie**
- 15. Ako na rodičov?**
- 16. Žltá a modrá**
- 17. Adam**
- 18. Stretnutie s Pirátom**
- 19. Prilba nepomohla**
- 20. Nočná**

- 21. Hlasy**
- 22. Krav Maga**
- 23. Kde ich nájst?**
- 24. Saint-Jacques**
- 25. Ani to tak nebolelo**
- 26. Bol si zastrelený!**
- 27. Ako na Adama?**
- 28. Tréning v teréne**
- 29. Sacré-Coeur**
- 30. Príprava**
- 31. Cesta na prvú akciu**
- 32. Krviprelievanie**
- 33. Očista**
- 34. Najťažšia spoveď v živote**
- 35. Dobrý nápad?**
- 36. Pri čaji**
- 37. Nebudem nečinne čakať!**
- 38. Je mi to tak ľúto**
- 39. Bez otca**
- 40. Príjemná prehra**

1. V múzeu

Dnes bol naozaj veľmi zvláštny deň. Ležím vo svojej posteli, mala by som sa pripravovať do školy na zajtra, ale nechce sa mi. Lepšie povedané, neviem sa vôbec sústrediť. Stále sa v myšlienkach vraciam k tomu, čo sa dnes odohralo na exkurzii v Historicko-prírodovedeckom múzeu v Paríži.

Veľmi som sa na ten výlet tešila. Som v maturitnom ročníku a toto bola prvá exkurzia v mojom poslednom roku na strednej škole. Milujem miesta, kde na mňa dýcha história. Vždy sa tam cítim veľmi príjemne. A milujem získavanie vedomostí. Asi som čudná, ale mám obrovskú radosť, keď niečo objavujem, keď sa učím, získavam nový uhol pohľadu na svet okolo mňa. No moje známky v škole nie sú nijak výnimočné, medzi spolužiakmi som lepší priemer. To bude asi tým, že nie všetko, čo v škole preberáme, ma zaujíma a baví.

V múzeu som bola spočiatku s našou triedou a sprievodcom. Počúvala som jeho pútavý výklad a dychtivo obdivovala vykopávky z dávnoveku. Zaujal ma nadčasový medený polorozpadnutý náramok na ruku. Hneď som si začala predstavovať, aká asi bola žena, ktorá ho nosila. Pomohol jej získať obdiv muža, kvôli ktorému si ho dávala? Bol naozaj pekný, niečo podobné, by som si možno aj kúpila, keby sa dalo. No netuším, k čomu by som ho nosila.

Trochu som sa omeškala za mojou skupinou pri exponátoch na poschodí. Ponáhľala som sa za nimi dole po schodoch do obrovskej haly. Pohľad na Veľkú galériu evolúcie zhora bol fascinujúci. Veľmi som sa na ňu tešila. Sú v nej stovky zvierat z rôznych časových období. Na polceste som vytiahla mobil, aby som spravila niekoľko fotiek z výšky.

Vtedy som si ho všimla. Rovno pri Africkej karaváne, ktorá sa skladá z niekoľkých desiatok vypchatých typických afrických zvierat

v reálnych veľkostiach, stál vysoký, štíhly, atletický chalan s tmavými vlasmi, ktorý sa nepozeral na slony, žirafy, hrochy, ale prekvapivo na mňa!

Nebol to len taký bežný pohľad. On na mňa doslova civel. Musela som sa poobzerať okolo seba, ale na kovových schodoch múzea som v tej chvíli bola iba ja sama oblečená v rifľových kraťasoch, v bielom obtiahnutom tričku s nápisom Vždy máš na výber, na nohách ťažké kožené topánky vojenského typu a na ľavom zápästí množstvo rôznych náramkov. Moje dlhé blondávané vlasy som si dnes učesala do vrkoča, ktorý nosievam prehodený cez plece. Ani môj make-up nebol výrazný. Tak som nechápala, čo sa mu na mne nezdá. Podľa mňa som bola oblečená celkom dobre. V rámci mojich možností. Na mne nie je nič zvláštne, väčšinou som pre ľudí neviditeľná, alebo sa aspoň takou veľmi snažím byť. Odjakživa mám potrebu zapadnúť do davu a nie z neho vyčnievať.

No on na mňa stále pozeral, a dokonca sa mi zdalo, že sa na mňa usmial. Pokračovala som dole po schodoch, nechápavo hľadiac stále na neho a na jeho hypnotický úsmev. Poznáme sa? Pomýlil si ma s niekým? No na schodoch sa neoplatí dívať nikam inam ako pod nohy. Zakopla som a keby som sa nedržala zábradlia, určite by som spadla. V tej chvíli som prestala vnímať čudného chalana a uvedomila som si, že sa v hale niečo deje.

Obzrela som sa napravo a uvidela dievča s tmavými vlasmi, približne v mojom veku, ako padá na zem niekoľko metrov od schodov. Nebol pri nej ešte nikto, kto by ju včas zachytil. Počula som, ako jej hlava tupo buchla na mramorovú dlážku. Nieкто od ľaku vykrikol. Okamžite som sa k nej rozbehla, aby som jej pomohla.

Jej telo sa zvíjalo v hrozných kľúčoch. Oči mala doširoka otvorené, ale bolo vidno iba bielka. Hrozný pohľad lákal prvých zvedavcov. Keď sa jej okolo úst začala robiť pena, bola som už pri nej. Nikdy som nevidela človeka s epileptickým záchvatom. Nikdy som sa neučila, čo mám robiť v takej situácii. Chvíľu som bola bezradná.

Začala som hrabať v mojom batohu a vytiahla jediný pevný predmet, čo by jej nemal ublížiť. Môj hrebeň. Môj nápad asi nebol veľmi hygienický, ale aspoň ho nemohla tak ľahko prehryznúť. Potre-

bovala som jej to strčiť do úst. Pomohol mi vedľa stojaci študent. Pomaly sme jej otvorili sánku a strčili hrebeň medzi zuby, aby si náhodou nezahryzla do jazyka.

Mimovoľne som vnímala učiteľa dievčaťa, ako telefonuje na záchrannú službu. Periférnym videním som sledovala strážnika, ktorý sa snažil od tohto divadla odtlačiť čo najviac detí. Spolužiačka kričala na dievča na zemi meno Klára. Konala som ako v tranze. Pravú ruku som trpiacemu dievčaťu priložila na silno trasúce sa čelo. Bolo úplne mokré a ruka sa mi po ňom kĺzala. Ľavú ruku som je priložila na oblasť srdca a obidve som pritlačila.

„Neboj sa, Klára, ja ti pomôžem!“ zvolala som, aby som prekričala jej chrčanie a môj strach. Zavrela som oči a jediné, čo mi vtedy napadlo bolo, že sa budem modliť.

‘Bože, prosím, pomôž tomuto dievčaťu! Ty si všemohúci. Do-voľ, aby sa upokojila a nikdy viac sa jej záchvat neopakoval. Veľmi pekne Ťa prosím!’

Tak ako mňa modlitba upokojovala, prestala som vnímať okolie, seba a cítila telo dievčaťa, ktoré sa šklbalo stále menej a menej. Neprestávala som v modlení. Počúvala som jej dych, ktorý sa spomáľoval, nádych sa prehlboval, výdych stával pomalší. Napriek tomu, že som mala zavreté viečka, videla som pred nimi príjemné svetlo. Pod mojou ľavou rukou sa srdce pomaličky upokojovalo, cítila som jeho rytmus v celom mojom tele, ako keby sme boli jedna bytosť.

‘Ďakujem Ti, Bože!’ povedala som okamžite, ako som získala istotu, že jej telo je úplne pokojné.

Oči som otvorila až potom, ako som dodala, že je úžasný. Nevedela som, koľko času prešlo. Možno päť minút, možno dvadsať. Celé to bolo ako v spomalenom filme, a preto som stratila pojem o čase. Zrazu som vnímala svet okolo mňa. Zvuky, svetlá, pachy. Chlad dlážky, o ktoré sa opierali moje holé kolená. Vracala som sa do skutočného sveta.

Preglgla som, zohla som sa k hlave dievčaťa a opatrne povedala: „Už je dobre, Klára, môžeš otvoriť oči. Ak chceš.“

A ona ich naozaj otvorila. Boli neskutočne modré a také krásne, že na ne asi v živote nezabudnem. Pomohla som jej posadiť sa

a poprosila kamarátku, aby ju pridržala. Vtedy už bežali záchranári s nosidlami cez halu.

„Tešilo ma, Klára,“ povedala som jej dvíhajúc sa zo zeme. Kolená ma poriadne boleli, takže to nebolo päť minút, ale určite viac. Dobré to poznám z kostola. Okrem veľkej únavy som mala pocit, že ma niečím toto stretnutie obohatilo a samu veľmi prekvapilo. Mohli by sme byť kamarátky, určite by sme mohli byť.

Klára pozrela na mňa nebeskými očami, stisla pery a po krátkom zaváhaní mi jemne chytila ľavú ruku do dlane. Chcela byť so mnou ešte aspoň chvíľku, až potom povedala jedno krásne úprimné: „Ďakujem.“

Vôbec som nevedela, ako mám na jej slová zareagovať. Bežne pomáhám ľuďom, pre mňa je to úplne normálne. Pre každého by to malo byť. Sklopila som oči, uvoľnila si ruku a povedala: „Bolo mi potešením pomôcť ti. Všetko dobré, Klára.“

XXX

Ani neviem, ako sa mi podarilo predať sa cez dav zvedavcov a zamieriť ku chodbičke s toaletami. Pri veľkom, nie najlepšie osvetlenom zrkadle na dámskych záchodoch, som strávila niekoľko minút. Nevšimала som si zúboženú osobu, ktorá z neho na mňa hľadela. Mizla mi vo zvláštnej hmle. Točila sa mi hlava. Keďže som bola úplne vysmädnutá, veľmi dlho som pila. Potom som si poriadne umyla tvár studenou vodou. Jej chlad mi robil veľmi dobre. Učupila som sa pod umývadlo, hlavu som si uložila na ruky a úplne vyčerpaná oddychovala. Okolo mňa chodili baby, chichotali sa, maľovali, rozprávali o samých banálnostiach a mne bolo úplne jedno, či ma niekto vidí a čo si myslí. Úplne ma zmohla únava. Chvíľku som len existovala. Nemám ani predstavu, ako dlho som strávila v tejto polohe.

Zo zvláštnej letargie ma zobudilo hudobné zvonenie môjho mobilu. Už podľa melódie som vedela, že je to Sofia. Moja najlepšia kamarátka mi volala: „Alex, kde si, prosím ťa? Všetci už sú pri výcho-
de, učiteľ nás začal spočítavať. Okamžite sem príd!“

„O dve minútky, Sofia, zabav nejako učiteľa,“ poprosila som ju. To ma v momente prebralo. Dnes bol s nami jeden z najprísnejších

učiteľov. Mohla som mať dosť veľký problém a so mnou celá trieda. Z pomsty by nám zajtra kvôli tomu mohol dať celej triede písomku.

Vstala som a skontrolovala sa v zrkadle. Už som videla normálne. Aj svetla bolo v miestnosti viac. Narýchlo som si zopla mokré vlasy do gumičky. Dúfala som, že nik z našich nevidel, ako som pomáhala Kláre. Netúžila som po zvedavých otázkach. Keď som na ne ani sama nepoznala odpovede.

Odhodlane som vyšla z toaliet. No zastala som hneď vo dverách ako obarená. Presne oproti mne stál, o stenu chodbičky opretý, ten krásny chalan. Jednu nohu mal pohodlne skrčenú a prisunutú viac k stene. Asi na niekoho čakal a pritom sa hral na mobile. Alebo si niečo iba tak prezeral. Uvedomila som si, že stojím v otvorených dverách a pohla som sa. Ako som vychádzala z dverí, stretli sa nám pohľady. Ale hneď sklonil hlavu bez väčšieho záujmu a hral sa ďalej. Vydýchla som si od úľavy, asi čaká na nejakú babu. Som ja ale sprostá!

Rýchlo som vykročila smerom z chodbičky do haly, no idúc okolo neho mala som taký zvláštny pocit. Bol dosť vysoký, poriadne nad 180 cm, široké ramená, okolo neho sa šírila príjemná vôňa. Bolo na ňom niečo príťažlivé, a zároveň znepokojujúce. Cítila som sa ako na röntgene, či ultrazvuku. Ako keby ma niekto skenoval až na kosti. Nedalo mi to, keď som zahýnala za roh chodbičky, obzrela som sa. On nepohnute stál na tom istom mieste a stále pozeral do svojho telefónu. Asi sa mi to len zdalo. Ved' prečo by si ma mal nejaký chlapec, a navyše taký pekný chlapec premeriavať? Som hrozne domýšľavá.

Za rohom som sa rozbehla, prebehla halu, niekoľko miestností s exponátmi a za nejaké tri minútky som bola konečne pri mojej triede nastúpenej pred vchodom múzea. Nervózny učiteľ sa akurát pýtal Sofie, že kde ma videla naposledy. Vtedy som sa mu zjavila za chrbtom, ona sa len naširoko usmiala a ukázala na mňa.

Učiteľ sa obzrel a typickým cynickým tónom povedal: „Á, slečna Alex Chevalier ako posledná, to sa dalo čakať. V autobuse mi to vysvetlíš.“

Potom celej triede zavelil: „Vážení, odchod, čaká nás autobus a cesta domov!“

Sofia ma chytila pod pazuchu a do ucha mi pošepkala: „Tak to

bolo o chlp.“ A obidve sme sa klasicky pubertálne zachichotali. Mám ju veľmi rada. Je mi skoro ako sestra, pretože sa poznáme od škôlky. Chodíme spolu do jednej triedy, sedíme v škole pri sebe, bývame na jednej ulici a viezli sme sa spolu aj v autobuse cestou domov.

2. Doma

Konečne bola noc. Dom stíchol a ja som si v súkromí mojej izby prezerala postupne všetky fotky z dnešného dňa z galérie v mobile. Najskôr veselé zábery z autobusu, grimasy mojich spolužiakov a tak. Potom som nafotila nejaké exponáty aj s popismi.

Napokon som prišla k trom fotkách s neznámym chalanom. Stál v hlúčiku dievčat, niečo im ukazoval. Priblížila som zoom až do bodu, kedy obraz strácal až príliš na kvalite. Nie, nebolo to ono, tak som sa presunula k pracovnému stolu. Za pár sekúnd bol dnešný fotografický úlovok prenesený do môjho starého notebooku po otcovi. Narýchlo som nimi prebehla, aby som sa zastavila pri tých, ktoré ma najviac zaujímali.

Na prvej fotke bol predmet môjho záujmu o hlavu vyšší od okolitých dievčat, ukazoval rukou na exponát pred sebou. Z postavenia tela a výrazu tváre bolo jasné, že im niečo zanietene vysvetľuje. Na druhej fotke mal tvár a telo jemne rozmazané, pretože sa pohol. Zato fotografia samotnej Africkej karavány bola veľmi vydarená. O ten záber mi v tej chvíli pôvodne išlo.

Presunula som sa na tretiu, pozeral sa na nej priamo do objektívu môjho telefónu. Dievčatá sa už presunuli o niečo ďalej. On tam ostal sám. Možno nebol s nimi. Videla som skoro celú jeho postavu. Len malú časť mi clonil jeden nosorožec. Mal oblečené jednoduché čierne tričko s výstrihom v tvare V a obyčajné tmavomodré džínsy. Jediná ozdoba bol kovový krížik na retiazke na krku.

Rozhodla som si toho chalana zväčšiť a vystrihnúť. Z výrazu tváre sa mi zdalo, že sa pozeral na niečo nádherné. Jeho pery boli slabo pootvorené, kútiky úst vytvárali jemný úsmev. Prekrásne hnedé oči s dlhými mihalnicami mal doširoka otvorené, ruky voľne pri tele. Prsty na rukách boli dlhé a uvoľnené. Celým telom bol natočený ku mne.

Dokelu, veď vyzerá ako hrdina z nejakého filmu! Na to, že mu odhadujem okolo dvadsať rokov, sa mu spod trička s krátkymi rukávami

rysovali poriadne svaly. Také vzniknú za roky driny. Tento obrázok som si uložila na obrazovku ako tapetu. Ak bude nejaký súrodenec zvedavý, že kto to je, poviem, že nejaký herec. Uveria mi, vzhľad na to má, a aj tak ho naživo nikdy nespoznajú.

V tej chvíli vstúpila moja mama bez zaklopania do izby. Strhla som sa, ako keby som robila niečo zakázané a zareagovala zavretím notebooku.

Na ospravedlnenie som povedala: „Viem, už je veľa hodín, idem spať.“

Zdvihla som sa a posadila na posteľ. Mama si ku mne prisadla a pozrela sa na mňa. V tej chvíli mi bolo jasné, že nejde riešiť moje ponocovanie. Jej oči boli červené a líca mokré. Ešte pred chvíľkou plakala.

„Nie to som chcela, Alexandra.“ Slová sa jej len ťažko predierali z hrdla. Dostala som strach. Muselo sa stať niečo hrozné! Čo ak otec?! Napadlo mi.

„Neviem, ako ti to povedať... Strýka Samuela dnes zrazilo auto. Zomrel. Pred pár minútami mi to oznámila teta Mária.“

Cítila som sa, ako keby ma niekto práve zbil. Ja tu snívam, pozorajúc na fotku nejakého neznámeho chalana, a nemám ani tušenie o smrti v rodine. V momente som sa prebrala do krutej reality.

„Naozaj? Si si istá?“ Nechcelo sa mi tomu uveriť. Strýko Samuel je policajt v hlavnom meste. Náš otec je zas hasič. Obaja chránia ľudí, sú silní, veľmi odvážni, majú pohotovú reakciu. Nič nerobia nepremyslene, nereagujú pudovo, dokážu si zachovať chladné hlavy aj v nebezpečných situáciách. Zbytočne nikdy neriskujú. Ak by strýko zomrel v nejakej prestrelke, skôr by som to pochopila.

Vždy, keď ide otec do práce, dá nám poriadnu pusku, ako keby sa už nemal vrátiť. A ja ho vtedy objímam, aby vedel, ako veľmi ho mám rada. Obaja majú poriadne nebezpečné povolania. Teda strýko mal. No na toto som veru nebola pripravená. Vraj auto! Absurdné. Nepredstaviteľné. Nepochopiteľné. Za bieleho dňa.

Mama prerušila ticho našich myšlienok, počas ktorého sme sa držali za obe ruky. Má krásne ruky, akurát už od toľkej roboty, ktorú okolo nás detí má, sa na nich tvoria prvé vrásky. Aj tak sú to tie najúžasnejšie ruky, aké poznám.

„Musela som to niekomu povedať. Deti už spia a videla som svetlo v tvojej izbe. Otcovi to oznámim, až keď sa ráno vráti. Určite ho to zasiahne.“

Mama mu do služby nezvykne volať, preto sa nečudujem, že ani túto vážnu vec mu nechce hneď oznámiť. Nikdy nevieme, čo práve robí a či by ho to neohrozilo, poprípade jeho kolegov.

Objala som ju a povedala: „Je mi to tak ľúto.“ Ona ma na oplátku pohladila po vlasoch, pobožkala ma na ne a potichu povedala: „Ja viem.“

Po chvíľke ma jemne odtlačila a opýtala sa: „A ani som sa ťa neopýtala, aký si mala dnes deň a či sa ti v múzeu páčilo.“

Je to veľmi silná žena, dokonca v takejto situácii sa snaží byť hlavne dobrou mamou. Usmiala som sa na ňu a povedala polopravdu: „Deň bol fajn, múzeum bolo úžasné. Ale nestihla som všetko vidieť. Snáď nabudúce.“ Z celého dňa mám zmiešané pocity, len jedno viem, že naň tak skoro nezabudnem.

Mama mi unavene opätovala úsmev, ale tak trocha bezmyšlienkovite mi odpovedala: „To je dobre.“

Možno ma ani nepočúvala. Nečudovala by som sa v tejto situácii. Vstala a presunula sa k dverám mojej izby. Tam zastala a ešte mi na rozlúčku povedala: „Tak dobrú noc a nezabudni sa pomodliť za jeho dušu. Ozaj, zajtra zas opatruješ Sebastiána.“

„Samozrejme, mami, nezabudla som. Aj tebe dobrú noc!“ Popriala som jej s vedomím, že dnes sa moje želanie nevyplní.

Mama zhasla svetlo pri dverách. Počúvala som jej pomalé kroky po byte, niečo ešte odložila v kuchyni, niekoľkokrát si zhlboka vzdychla a potom si ľahla.

Aj keby nebolo toho úmrtia, nemá to ľahké. Má veľkú rodinu a snaží sa byť užitočným človekom. Je lekárka na plný úväzok. Približne dvakrát do týždňa, keď máva dlhú službu v nemocnici, sa starám o päťročného brata. Som najstaršia zo štyroch súrodencov. Ja mám sedemnásť. Moja umelecky založená sestra Kristínka je o tri roky mladšia, má parádne výsledky v škole, ale aj dosť vážne zdravotné problémy. Pred pár rokmi po obyčajnej chrípke dostala cukrovku. Musí si v pravidelných intervaloch dávkovať inzulín a má diétu.

Potom máme desaťročného brata Petra, náš otec sa v ňom vidí. V škole síce nevyníka, ale je športovec multitalent. Najviac sa mu darí v taekwonde. Vo svojej váhovej kategórii už vyhral majstrovstvá Francúzska. Budúci rok pôjde na špeciálnu športovú školu v Paríži a bude bývať u strýka Samuela. Vlastne neviem, ako to teraz bude.

No a nakoniec máme ešte spomínaného päťročného Sebastiana, malého výmyselníka, miláčika rodiny. Jediné, čo vie naozaj dobre robiť, je hluk a neporiadok. V tom vyniká v rámci celej rodiny. Naši hovorievajú, že ešte by prijali jedno dieťa. Vraj detí nikdy nie je dosť. Tento názor má dnes už málokto. Nie som si istý, či by som ešte chcel súrodenca, ak to príde, tak sa s tým vyrovnám. Ale ak nie, aspoň budem mať menej roboty. Aj tak sa už niekedy cítim ako Sebastiánov ďalší rodič.

Navonok sme úplne obyčajná rodina, ale nie je to pravda. My deti chodíme do školy, trápime sa s úlohami ako všetci naši rovesníci. Stretávame sa podobnými problémami ako iné rodiny s viacerými deťmi. Naši rodičia majú svoje civilné povolania, ktorému sa venujú naplno.

Môžem povedať, že sme v našom okolí dosť populárni a ľudia si nás vážia. Hlavne mama je v ich očiach anjel. Pomáha všetkým a neustále. Mimo nemocnice mamina lieči zadarmo, rozdáva rady, zháňa lieky, ale čo si u nej ľudia vážia asi najviac, vie vypočúť a poradiť skoro v každej životnej situácii.

Otec ako hasič má veľkú úctu, pretože zachránil už život alebo majetok mnohým ľuďom v našom meste. Mimo pracovnej doby je veľmi šikovný domáci majster. Dobrovoľne a zadarmo pomáha susedom, známym, ktorí si nemôžu dovoliť zaplatiť odborníka. Občas s ním chodí pomáhať aj Peter.

Ja zas často asistujem mame. Viem šikovne obväzovať, dokonca som už píchala injekcie. Nie je to také hrozné, ako sa zdá. Krvi sa vôbec nebojím. Po strednej pôjdem na medicínu. Nič iné u mňa nikdy neprichádzalo do úvahy, pretože svet bielych plášťov ma vždy priťahoval. Chcela by som byť taká ako moja mama. Úžasná, obetavá, ne-sebecká, ale mám pred sebou ešte dlhú cestu. Nemám jednoduchú povahu.

Dlho, veľmi dlho som nevedela zaspáť, moja myseľ sa nechcela upokojiť, hoci telo bolo unavené, však kvôli výletu som musela vstávať ráno omnoho skôr ako inokedy. Z otvoreného okna ku mne doliehali príjemné zvuky z ulice. Bol už začiatok septembra, ale vo vzduchu ešte stále bolo cítiť doznievajúce leto. Naše malé provinčné mesto Saint-Dizier, vzdialené približne tri hodiny autom od Paríža, sa ukladalo na spánok.

Chalan, zachránené dievča, strýko, všetko sa to odohralo v jeden deň. Cítila som, že ma to už teraz zvláštnym spôsobom ovplyvňuje. Premáhala som hroznú únavu, ale môj boj proti nej bol márný. Nakoniec som oči dobrovoľne zavrela. Rýchlo som sa pomodlila, poprosila za dušu uja Samuela, ktorá si teraz hľadá cestu. Za jeho rodinu, za celú našu rodinu a za to, aby sa otec zdravý vrátil domov. Nezabudla som ani na Kláru, ktorú zahrniem do modlitieb odteraz pravidelne.

Postupne mi telo príjemne oťažievalo, premietol sa mi obraz veselej Sofie, niektoré chvíľky z múzea, nakoniec sa na mňa usmial tmavovlasý chalan a voľným pádom som sa preniesla do ríše snov.

3. Zaváhal som

Bolo obyčajné štvrtkové ráno. Napriek prebdenej noci som vstal skôr, ako som plánoval. O niekoľko dní mi začnú prednášky na právnickej fakulte. Asi patríam medzi idealistov, lebo verím, že aj medzi právnikmi môžu byť spravodliví ľudia. Ja niekoľkých poznám osobne. Rozhodol som sa, že keď doštudujem, budem poskytovať právnické služby aj pre ľudí v hmotnej núdzi, samozrejme zadarmo. Mám celkom slušne vyvinutý zmysel pre spravodlivosť, aj sociálnu.

Lenivo som sa presunul do kuchyne. Mama sedela za stolom ako kôpka nešťastia a hľadela na otca. Ten bol v tvári celý červený a nepokojne sa prechádzal po miestnosti. Pozreli sa na mňa spoločne, ako keby si obaja zhodne kladli otázku, čo všetko som počul.

„Čaute!“ pozdravil som.

Mama na mňa neprestávala zvláštne pozeráť, odpovedal iba otec: „Dobré ráno, mladý!“

Otočil sa spýtavo na mamu: „Povieme mu to?“

„Vieš, že som proti, ale aj tak si urobíš, čo chceš.“ povedala a vybehla z miestnosti, pričom zabuchla za sebou dvere.

Nepamätám si, že by niekedy takto reagovala. Muselo v tom byť niečo vážne, pretože takéto správanie sa na moju zvyčajne pokojnú mamu vôbec nepodobalo.

„Sadni si, Martin,“ povedal otec, ktorý si takisto prisadol ku kuchynskému stolu. Potešil som sa, lebo mi to jeho prechádzanie začínalo liezť na nervy.

Nepamätám sa, že by som v poslednej dobe niečo vyviedol. Nefajčím, skoro vôbec nepijem. Teda v porovnaní s mojimi vrstovníkmi. Občas nejaká diskotéka s kamarátmi, ale včera bola len streda a domov som prišiel o jedenástej, ale to nie je na mňa až tak neskoro. Nemal som ani poňatie, o čom bude reč. Sadol som si a netrpezlivo čakal.

Otec sa s tým nehral, začal zostra: „Včera bol zabitý Samuel. Mal som sa s ním stretnúť a niekoľko sekúnd predtým, ho zrazilo auto. Keď som k nemu prišiel, už sa mu nedalo pomôcť. Vinník ušiel.“

Uja Samuela som poznal odjakživa. Je to hrozné, že umrel. Videl som, ako to otca zasiahlo. Ale čo tak rozčúlilo moju mamu?

„Je mi to ľúto. Musí to byť hrozné pre jeho rodinu,“ skonštatoval som.

Vtom ako veľká voda vbehla mama naspäť do kuchyne.

„Som zásadne proti, ak to urobíš, tak možno odídem! Prepáč, ale je to moje jediné dieťa!“ Celé to kričala a ku koncu mala plač na krajíčku. Ostala stáť pri dverách a po tvári sa jej rozkotúlali prvé slzy.

Otec si zhlboka vzdychol. Mama takto naozaj nikdy nevyvádza-
la.

„Ako chceš. Ale je dospelý, mohol by sa už rozhodovať sám. Nabudúce sa ťa už nebudem pýtať na názor,“ zahundral.

‘Ľudia, ja som predsa tu a ničomu nerozumiem!’

„O čo ide?“ už som bol dosť našťvaný. Oni sa medzi sebou bavili, ako by som bol vzduch.

„O nič podstatné. Zase si nebol doma, keď sme ťa potrebovali. Kedy ti začínajú prvé prednášky? Už ma nebaví pozeráť sa na to, ako sa ponevieraš,“ povedala mama. Jej odpoveď sa mi vôbec nepáčila. Povedal by som, že mi nepovedala celú pravdu.

Bránil som sa: „O pár dní, neboj sa. Veľa som cez leto pracoval, snáď si zaslúžim trochu oddychu.“

Nastalo trápne ticho, rýchlo som si spravil raňajky a zaliezol do svojej izby. Nemal som náladu zostávať s nimi dlhšie v kuchyni. Bola tam dosť neprijemná atmosféra.

V izbe som si ľahol späť na posteľ. Že by im išlo o celé leto? Je fakt, že stále som bol niekde. Buď na brigáde, pár hodín do týždňa v kaviarni, občas na tréningu alebo s priateľmi. V podstate som domov chodil len spať. No naozaj nič zlé som nerobil. Nemôžu mať skutočný dôvod hnevať sa na mňa. Jednoducho nie. Nepresvedčili ma.

Možno to súvisí so Samuelom. Chodieval občas s mojím otcom na niekoľko dní z domu niekam na túry, alebo na ryby. Bol to otcov veľmi blízky priateľ. Jeho najstaršieho syna Lucasa zbežne poznám. Roky sa stretávame na súťažiach v taekwonde. Ale už nie sme v jednej váhovej kategórii. Ja veľa posilňujem, mám omnoho viac svalov, teda aj kíl. Mladšieho syna Patrika som videl párkrát. A ostatné deti tiež, ale nespoznal by som ich na ulici.

Vstal som a sadol si k počítaču, ktorý mám umiestnený na stole pri okne. Uvažoval som, či idem pokračovať v pátraní. Do pol štvrtej ráno som hľadal Alex, či Alexandru Chevalier na internete. Bez šance. Stovky dievčat a žien existujú pod týmto, alebo podobným menom na sociálnych sieťach, ale ani jedna sa na tú moju nepodobala. Možno si nedala svoju fotku na profil. Alebo vôbec nemá založené konto.

Stretol som ju včera v múzeu, kde som zabíjal nudu pred večerným tréningom. Meno som sa dozvedel od učiteľa, ktorý ju hľadal pred východom z budovy po exkurzii.

Nielenže bola krásna, ale bola naša. A to, čo urobila... Dostalo ma to.

Dofrasa! Ale mohol som predpokladať, že nie je z Paríža. Keď nastupovala do provinčného autobusu, už bolo neskoro. Myslel som si, že jej trieda pôjde metrom alebo mestskou dopravou a že ju vypátram. Tak mi treba. Odteraz si zapíšem za uši, že je lepšie pokúsiť sa o kontakt, ako potom ľutovať. Myslel som si, že bude hračka nájsť ju na internete, ale opak je pravdou.

Ale mne sa to podarí. Neviem ešte ako, no určite ju nájdem.

4. Zmena plánov

Dnes som nemala dobrú náladu. Prešiel necelý mesiac od úmrtia nášho strýka a my sme sa pred pár dňami dozvedeli, že sa počas víkendu sťahujeme do Paríža. Rodičia si nás všetkých posadili na gauč a zo seba vysypali ich pre nás nečakané plány. Začali vysvetľovať rôzne pozitíva, že otec viac zarobí, mama získa vysnívanú robotu v modernej nemocnici. Všetci budeme chodiť na prestížnu školu, budúci rok odpadnú problémy s ubytovaním mne aj Petrovi, keďže sme sa obaja chystali do Paríža do škôl. Pre mňa to bude o to výhodnejšie, že budem môcť chodiť na prednášky pre budúcich medikov.

Všetky tie pozitíva boli veľmi racionálne, ale aj tak som mala pocit, že mi idú zničiť život. V postate mi ho už zničili. Bez nášho vedomia predali byt, vôbec neviem, kedy v ňom boli obhliadky. Asi doobeda, keď sme všetci boli v škole.

Nemám nič proti Parížu, chodievali sme tam k ujovi Samuelovi na prázdniny každé leto. No ani náhodou som neplánovala už opustiť mojich spolužiakov, kamarátky. Čakal ma s nimi predsa najkrajší školský rok môjho života, maturitný. Každý deň mi z toho bolo do plaču. Neviem si predstaviť, čo budem bez nich robiť. Komu sa chce začínať znova od nuly?

Nikoho to tak nezobralo. Všetci chápu, že tete treba pomôcť, keď bude odteraz sama so svojimi piatimi deťmi. Najstarší bratranec Lucas je už dospelý a pracuje. Podľa mňa on zaujme miesto v rodine po otcovi. Nebude to mať jednoduché, uznávam. Druhý syn tety Márie sa volá Patrik, je o pár mesiacov mladší ako ja, má takmer sedemnášť. Vraj s ním budem chodiť do jednej triedy. To sa celkom teším, vie byť veľmi vtipný. Potom majú ešte dvanásťročnú Annie, ktorá má takisto umelecké sklony ako naša Kristínka. Hrá na gitare a krásne spieva, nielen v kostole. No a pred dvomi rokmi sa im narodili dvojčky Tobias a Christophe. S tými je jednoznačne najviac roboty.

Teta je mamina sestra, vždy sa mali veľmi rady. Ja mám zas dobrý vzťah s bratrancami a sesternicou. Niekde v kútiku duše sa na

nich teším. No navonok to odmietam priznať, pretože si to vôbec neviem predstaviť. Toto mesto je môj domov, tu som sa narodila, spoznávala svet, tu mám priateľov. Nechce sa mi odtiaľto odchádzať. Je mi, ako keby ma chcel niekto vykoreniť, a to dosť bolí. Viem, naozaj by som sa tak nemala cítiť. Hneď vysvetlím prečo.

Voláme sa Anjelom požehnaní, vekmi sa názov skrátil na Požehnaní. Sme veľmi vzdialení potomkovia anjelov, ktorí na pokyn Boží zasiali svoje semeno do niekoľkých ľudí, aby mohli lepšie chrániť ostatných. Ale bohužiaľ sme už len čiastoční Požehnaní. Každý z nás je zároveň aj potomkom ľudí. Vieme sa normálne rozmnožovať, žijeme obyčajné životy, máme všetky klasické ľudské vlastnosti.

Priemerný Požehnaný má v sebe niečo medzi 40-55 percent anjela. Všetko nad je v dnešných časoch skôr rarita, častejšie sa požehnanosť pohybuje v nižších číslach. Ak má Požehnaný napríklad 40 percent, tak to neznamená, že zvyšok jeho osobnosti je Zatratený. Možno iba čisto ľudský. No aj 100 percentný človek dokáže byť dobrý a byť na úžitok svojmu okoliu.

Každý z nás, je úplne jedno, či viac ľudský alebo anjelský, celý život podvedome hľadá cestu k dobru a musí sa neustále rozhodovať medzi nimi. Medzi svetlom a tmou. Padá a hľadá silu na vstávanie. No Požehnaní ľudia, hlavne tí, ktorí sa o svojom dedičstve dozvedia, majú povinnosť robiť dobro a pomáhať svetu. Preto sme tu, a preto sú moji rodičia takí dokonalí.

Ja som sa narodila približne 50 percentná, mojimi skutkami a myslením som si to božské v sebe asi znížila. Mama hovorí, že som ako živé striebro. Niekedy neúmyselne narobím problémy. Naposledy sme boli u Vykladača pred tromi rokmi a ktovie ako som na tom teraz. Ako hovorím, percentá sa môžu pohybovať.

Vykladačom sa môžu stať len výnimoční Požehnaní. Nie je ich veľa a treba za nimi cestovať. Vidia auru, vycítia dary, nahliadnu do vnútra človeka a podľa toho nám dokážu odhadnúť percentá. Tie sa dajú slušným životom čiastočne získať, ako keby bolo možné anjelskú stránku v sebe rozvíjať. Svätci sú zvyčajne ľudia s vyše 80-timi percentami.

Požehnaní vnímajú život a jeho problémy s väčším nadhľa-

dom ako ja. Aj preto si myslím, že nemám ani tých 50 percent. Na to som príliš sebecká a náladová. A teraz tesne pred sťahovaním šialene smutná.

Sedela som pri počítači a len tak surfovala po internete. Nuda, samá nuda. Nebavilo ma pozeráť sa na obrázky šťastných ľudí, komplikované jedlá a ani čítať motivačné citáty.

Našťastie ma známym cinknutím zo sebaľútostného ničnerobenia prebrala správa na sociálnej sieti: „O 20 MINUT SOM U TEBA, S.“

Rýchlo som sa pustila do triedenia vecí. Rozhodla som sa, že mojich kamarátov obdarím niečím osobným na pamiatku. Aby som sa vyhla hanbe, že sa rozrevem, tak dám Sofii celú škatuľu s darčekom a ona im to odovzdá, až keď odídeme. Môžem sa na ňu spoľahnúť, vždy som sa mohla. Aj ona je anjelský človek, podľa mňa musí mať nad 70 percent. Presné číslo netuším, nikdy som sa jej na to nepýtala. Bála som sa, že potom mi vráti otázku a mne by bolo z mojich chabých 50 percent trápne.

Ona je fakt výnimočne dobrý človek, navyše má úžasný dar empatie. Dokáže sa do druhého veľmi ľahko vcítiť. Ten sa jej začal rozvíjať už dávnejšie. Aj my ostatní môžeme mať rôzne dary, ktoré sú dedičné. Začínajú sa objavovať po šestnástom roku života. Súvisí to s pubertou podobne ako napríklad väčšina alergií. Kým mňa dary zatiaľ obišli, k alergii na harmanček som sa už dopracovala. Aspoň doteraz som si na sebe nijaké nadanie nevšimla, a ani nikto z môjho okolia. Dost často sa stáva, že sa ani jeden dar plne neprejaví, poprípade nedosiahne veľkú intenzitu. Dúfam, že to nebude môj prípad.

Tak ako nie všetci Požehnaní majú výrazné dary, niektorí majú obmedzenú schopnosť poznať Požehnaného človeka. Niektorí vidia časť aury okolo hlavy, iní pocítia pozitívnu energiu napríklad pri podaní ruky. Niektorí cítia iba veľké sympatie. Požehnaného človeka môžete spoznať aj podľa toho, že je vám v jeho prítomnosti dobre a po stretnutí s ním ste posilnení. Zvyčajne sú to veselí, dobroprajní ľudia, ktorí sa snažia z negatívneho vytvoriť pozitívne. A práve taká je Sofia, a aj kvôli tomu mi bude zo všetkého a všetkých zo Saint-Dizier najviac chýbať.

Ozval sa zvonček pri vchodových dverách. Už je tu! Otvorila som dvere a v nich sa objavila známa drobná postava mojej prirodzene krásne ryšavej kamarátky. Objali sme sa a chvíľku zotrvali v objatí. Obidvom sa nám zarosili oči. Som dosť citlivá osoba, pred druhými nerada plačem, ale s mojou najkamoškou sme od detstva prežili všetky možné emócie miliónkrát.

„Tak poď ďalej, naposledy,“ povedala som s tónom odsúdenca idúceho na popravu.

Sofia ma chcela okamžite utešiť: „Nebud' taká negatívna, vidíme sa každé prázdniny. Bud' prídem do Paríža ja,“ šťastne zamrkala, ona toto mesto celkom môže, „alebo prídeš ku mne. Moja rozkladacia posteľ ti bude stále k dispozícii.“

Okamžite mi zdvihla náladu. Často som u nej spala a predstava nás dvoch v Paríži sa mi zapáčila. Už teraz by som jej vedela ukázať rôzne zaujímavé miesta. Možno to nebude až také zlé. Vďaka internetu, telefónom, môžeme byť v dennodennom kontakte, akurát len menej osobnom.

„Tak fajn, poďme na to!“ a začala som jej vysvetľovať, ktorý darček je pre koho, čo mu dávam, prečo a spoločne sme na tom dosť nasmiali, lebo občas sa mi podarilo vymyslieť a zabaliť celkom vtipné veci. Nakoniec som prišla k tomu najdôležitejšiemu. Chytila som krásne zabalený balíček a postavila sa slávnostne do stredu mojej izby.

„Sofia, chcem ti dať kúsok zo seba, preto prijmi odo mňa môj vankúšik. Viem, že sa ti vždy veľmi páčil. Nech sa ti na ňom dobre sníva a občas si pritom na mňa spomeň. Neboj sa, oprala som ho,“ dodala som viac-menej pre istotu. Môj mäkučký vankúšik v tvare ovečky zmenil majiteľku. Sofia prijala s vážnou tvárou balík a vytiahla z tašky svoj drobný balíček. Už na prvý pohľad to vyzeralo ako zabalené CD-čko.

„Ja som ti napálila naše obľúbené piesne, keď ti bude za Saint-Dizier smutno, tak si to môžeš pustiť a budeš mať pocit, že si znova s nami,“ povedala mi s milým úsmevom.

Dojalo ma to. Sofia je jednoducho perfektná baba. Objali sme sa a poplakali si. Už teraz sa teším na leto, alebo na najbližšie prázdniny. Určite ju navštívim. Naši mi sľúbili, že budem môcť ísť aj na nie-

koľko týždňov, ak budem chcieť. A možno o rok príde za mnou do Paríža na vysokú školu, to by bolo úplne super, ak sa mi ju podarí na to prehovoriť. Ona, na rozdiel odo mňa, o vysokej škole nesníva. Ale rok je dlhá doba, mám ešte dosť času presvedčiť ju.

XXX

O dva dni som si darované CD pustila na mojom notebooku, v novom dome v staršej štvrti na okraji Paríža, hneď prvý večer, ako sme sa nasťahovali. V tej chvíli sme ešte ani internet nemali zapojený. Preto som Sofii napísala iba kratučkú SMS: „DAKUJEEEM ZA CD.“

Do minúty mi Sofia odpovedala: „OVECKA SA MA TIEZ SUPER, UZ SA SKAMARATILA SO SLONOM. ☺“ Zasmiala som sa tak nahlas, že okoloidúca mama zo zvedavosti nazrela do izby. Ukázala som jej správu a ona mi s úsmevom povedala: “Vidíš Alexandra, skutočné priateľstvo nepozná vzdialenosť. Viem, že budete navždy kamarátky,” a pobozkala ma na čelo. Ja tiež cítim každou bunkou môjho tela, že má pravdu. Sofia je moja spriaznená duša na Zemi.

Vďaka týmto mojim dvom najväčším anjelom bola moja prvá noc v Paríži celkom príjemná. Nerada priznávam, ale vyspala som sa vo svojej novej izbe úplne parádne. Asi to bolo zapríčinené fyzickou námahou, ktorú som vynaložila, keď som ako najstaršie dieťa v rodine pri sťahovaní vláčila mnohé škatule a tašky.

Takto pekne vyspinkaná som si naivne myslela, že neznáme úskalia života vo veľkomeste hravo zvládnem.

5. Rybačka

Keď po Samuelovi zomrel ďalší známy, zavolať ma otec na ryby neďaleko Paríža. Celkom som sa potešil, že budeme spolu iba my dvaja. V poslednej dobe bol doma málo a tváril sa veľmi vážne. Bol príjemný septembrový deň. Rieka pomaly plynula, slnko sa odrážalo od malých vln. Povieval slabý vietor. Stáli sme vo vysokých čižmách v plytkej rieke, do ktorej sme nahodili naše návnady.

Samotný rozhovor som začal ako prvý: „Otec, deje sa niečo, o čom by som mal vedieť? Máte nejaké problémy s mamou?“

Občas som si dokonca myslel, že sa chcú možno rozísť. To sa u Požehnaných často nestáva.

Prekvapene sa na mňa pozrel a nervózne zasmial. „Ako si na to prišiel?“

„No, málo si doma, s mamou sa v podstate nebavíte, si nervóznejší a na tréningu v telocvični je jasné, že si vybíjaš nejakú zlosť. Mám ešte pokračovať?“

„Martin, dúfam, že ti nebude prekážať moje dlhšie vysvetľovanie. S mamou sa hádame, len o jednej veci. Pre ňu, aj pre mňa veľmi dôležitej. No najskôr si ma, prosím, vypočuj, a potom máš toľko času, koľko chceš, aby si mi odpovedal.“

Potešil som sa, že sa konečne dozviem, čo je príčinou napätia v našej rodine.

Keď otec skončil, chvíľu som mlčal. Môžem mu naozaj povedať nie? Mama nebola tá zlá, len ma chcela chrániť. Ale ani otec nebol na vine, iba robí, čo musí a čo si myslí, že je pre nás všetkých jediná možná voľba. No ako sa k tomu mám postaviť ja?

Zo zadumania ma vytrhol záber, siedma ryba na háčiku. Tak som sa s ňou dal do boja, ktorý skončil mojím víťazstvom. Pritiahol som si ju a zobral do rúk, aby som jej vybral kus zahnutého kovu z úst. Bol to naozaj krásny kúsok, s takými sa rybári bežne fotia. Ale dnes sme na to nemali náladu. Táto siedma ryba upadne do zabudnutia ako tie predošlé.

Prebrodili sme sa k brehu a dali sme ju medzi ostatné do siete, ktorá bola umiestnená v mútnej vode tesne na kraji rieky. Rybačka skončila. Chytili sme viac kusov, ako sme plánovali a v pomerne krátkom čase. Vyšiel som na breh a pozrel sa na nebo. Je to zvláštne. Otec, starý rybár, a nechytil ani jednu, ja sedem za sebou. Sedem naozaj krásnych kúskov. Nieko ma má tam hore asi rád, alebo mi chce niečo naznačiť. Snažil som sa jeho posolstvo ignorovať.

A čo moja právnická kariéra? Nie je to iba mamin sen, ako si myslí otec. Naozaj chcem pomáhať chudobným ľuďom v tomto nesp spravodlivom svete. No to, čo mi navrhuje on, je takisto boj za dobro, len iným spôsobom. No ostáva otázka, či cena nie je príliš vysoká.

Pozeral som sa bezradne na sedem nepokojných rýb mykajúcich sa v sieťke. Mám vôbec na výber? Ony už nemajú. Len ja by som mohol rozhodnúť o ich osude.

Lenže my nie sme bezbranné tvory. Máme rozum a vieme sa dostať z každej „siete“, ak trocha zabojujeme. Samozrejme, že máme na výber. Niekedy sú to dve podobné skoro paralelné cesty, niekedy sú diametrálne odlišné. Inokedy iba môžeme niečo urobiť, ale nemusíme. A práve ničnerobenie môže mať katastrofálnejšie dôsledky, ako by to asi bolo v našom prípade.

Kedysi mi práve otec povedal, že keď sa už rozhodnem, nemám to nikdy ľutovať. A ak sa mi aj podarí krok vedľa, mám sa snažiť z neho vyťažiť niečo pozitívne.

Rozhodol som sa.

Vybral som sieťku s rybami z vody rieky a dal ju aj s obsahom do prenosnej tašky. Zdalo sa mi, že keď ich vypustím na slobodu, odmietol by som dobre mienený dar.

„Idem do toho, otec! Nenechám ťa v tom samého. Ale školu si len preruším, rád by som ju raz doštudoval,“ povedal som rozhodne.

Otec sa naširoko usmial a zdvihol ruku, ja som urobil to isté a tľapli sme si. Cítil som, že hoci som neurobil nič, len povedal jedno áno, tak je na mňa hrdý ako nikdy.

Domov sme prišli s úlovkom, ktorý sa nebude tak ľahko opakovať. Napriek tomu mama z našej rybačky nadšená nebola, pretože už od dvier z výrazu našich tvárí vedela, na čom sme sa dohodli.

Otec v ten večer vyzeral šťastne po dlhých týždňoch.

6. Otázky bez odpovědí

Za posledné tri týždne som si celkom zvykla na náš nový domov. Bývame v päť izbovom byte na druhom poschodí, ktorý máme v prenájme. Ja mám izbu sama, Kristínka tiež a chalani sú spolu v izbe pri rodičovskej spálni. Obývacia miestnosť je najväčšia. Ale aj tak najviac času trávime v príjemnej kuchyni, ktorá zároveň slúži ako jedáleň.

Dom má šesť poschodí, pričom na každom sú tri byty. Susedia už zistili, že moja mama je lekárka, vďaka drobným zdravotným problémom a úrazom sme mali možnosť zoznámiť sa s niektorými.

Celkom som sa zmierila aj s novou školou, decká v Paríži sú vyspelejšie, drzejšie, ale nie sú zlé. Nezávidím im, asi nie je jednoduché byť tu mladý. Veľkomesto má príliš veľa lákadiel. A všimla som si taký paradox. Napriek tomu, že tu žije veľa ľudí pokope, majú k sebe podstatne ďalej, ako v menšom meste.

Moju novú izbu som už oblepila plagátmi, ktoré som si priniesla z domu, takže sa v nej cítim ako v mojej pôvodnej. Táto je ale o poznanie menšia. Vlastne ako celý byt. Zato mám zaujímavejší výhľad, rovno do ulice. Nie na strechu obchodu za naším domom. Tu rastie rovno pod mojím oknom krásny javor. Musí mať veľa rokov, jeho vetvy sa počas veterného počasia skoro dotýkajú okna. Keďže je teraz jeseň, listy na ňom ubúdajú každým dňom. Ten strom sa mi naozaj veľmi páči. Je pokojný a majestátny, ide z neho príjemná energia. Už teraz sa teším sa jar, kedy znova zapučí.

Ja, Kristína a Peter sme si sadli v chlapčenskej izbe, lebo je najväčšia. Hrali sme hru vadi –nevadí. Poobede prišiel za nami aj bratranec Patrik. Zároveň sme sa starali o malého Sebastiána. Mama dnes zobrala časť nočnej služby v tunajšej nemocnici, lebo ju o to poprosili. Mala by sa vrátiť okolo jednej. Otec má nočnú, tiež už odišiel.

Bratranec bol na rade a kládol otázku: „Vadí alebo nevadí?“

„Nevadí,“ seabavedome som odpovedala. Nemám nijaké tajnosti. Naivne som verila, že sa ma môže opýtať na čokoľvek a nič ma nerozháďe.

„Už si sa s niekým naozaj bozkávala?“ normálne mi pri tej otázke zabehlo. Od nikoho z rodiny som ju naozaj neočakávala. Bol to podraz. Patrik ma dostal. Tajnosti síce nemám, ale mať sedemnásť, a byť nepobozkaná, je v dnešnej dobe pravdepodobne hanba.

Ale s predstieranou odvahou som odpovedala: „Nie.“

To si mohol odpustiť. Mala som sto chutí mu to vrátiť. Keď fľaša skončila otočená smerom k nemu a ja som mala možnosť pýtať sa, hneď som to využila: „Chcel by si chodiť s Monikou z našej triedy?“ Všetky pohľady sa na neho upreli. Moja malá pomsta sa vydarila.

V škole som si všimla, ako na ňu okato pozerá. Tušila som odpoveď. Patrik sa trochu zahanbil a odpovedal pravdivé: „Áno.“

Prišlo mi ho ľúto. Bola to hlúpa otázka, ale koledoval si o ňu. On je do nej naozaj zaľúbený. Ale baby ako Monika sú na iných chalanov. Nie na dobrákov ako je Patrik. Nemyslím si, že má u nej nejakú šancu. O chvíľku zas potvorská fľaša ukázala na mňa, pre zmenu sa pýtala Kika.

„Dokázala by si sa bozkávať s úplne cudzím chalanom?“ Evidentne ju Patrikova téma zaujala. To je šialená myšlienka. Oni sa hádam proti mne spojili! Pobúrene som vstala.

„Neviem, prečo by som to robila! Čo je vám dnes? Idem urobiť Sebastiánovi večernú kašu. Hrajte sa ďalej sami.“ Prešla ma chuť hrať takú sprostú hru.

Predstierala som urazenie, zobrala som brata na ruky a odniesla ho do kuchyne. Posadila som ho na linku a spoločne sme zohriali mlieko, do ktorého sme potom pridali ochutenú instantnú kašu. Na prilepšenie som mu dala trocha masla a nechala malého zamiešať. Nie je veľmi dobrý jedák, ale keď sa takto spolu zahráme, tak sa mi zdá, že zje viac.

Posadila som ho za stôl, sadla som si k nemu a opýtala sa: „Chceš papať sám?“ Namiesto odpovede mi zobral lyžicu z ruky a začal sa po svojom babrať s jedlom. Oproti nám bol malý televízor, vyhľadala som kanál pre najmenších a bezmyšlienkovite pozerala raz na rozprávku, raz na brata. Otec príde až ráno, mama o pár hodín. Snáď sa mi ho dnes podarí rýchlo uspať a nebude mať ťažkú noc.

Vtom zazvonil telefón. Aj mama na mňa myslela. Pomyslela som si, že volá kvôli pravidelnej večernej kontrole.

Preto som spustila: „Ahoj, mami. Všetko je v poriadku. Sebastián práve je svoju kašu a ostatní sa bavia u Kristínky. Večerali sme cestoviny. Zvyšok máš v chladničke.“

„To som rada,“ povedala mama. Z tých troch obyčajných slov mi behal mráz po chrbte, respektíve z tónu, akým boli vyslovené. Niečo sa stalo. Niečo dosť zlé.

„Mami, si v poriadku?“

Odpoveďou mi bolo iba ticho. Sú rôzne druhy ticha, ale toto znelo dosť zlovestne.

„Je tu Lucas, postrelili ho. Práve ho operujú.“

Znova ticho. Vlastne nie, počula som jej dych. Potom pomaly pokračovala: „Volám, volám kvôli tomu, že zostanem v službe o pár hodín dlhšie. Vlastne, kým bude treba. Prosím, dozri, aby išli všetci načas spať.“

„Dobre. Spoľahni sa,“ snažím sa ju upokojiť aspoň tým, že všetko doma zvládnem. „Alex, prosím ťa, zatiaľ nikomu nič nehovor. Iba by sa vystrašili.“

Takže je to dosť zlé, pomyslela som si, inak by to nepovedala.

„A skús Patrika poslať domov, peniaze na taxík sú v skrinke, treba sa postarať o dvojčky. Teta Mária je už na ceste do nemocnice a malá Annie sa o ne dlho sama starať nemôže.“

Prehltla som horkú slinu a povedala: „Mami, s Božou pomocou snáď...“

Prerušila ma: „Už musím bežať. Dobrú noc, moja.“ A potom som počula už len pípanie prerušeného hovoru.

Rýchlo som dokrmila brata. Jemu by to trvalo ešte aspoň desať minút. Kuchyňu upracem neskôr. Potom sme spolu zašli do chlapčenskej izby, aby som ukončila zábavu.

„Sorry, ľudia, ale je čas ísť spať. Mama práve volala, musí zostať dlhšie v nemocnici. Takže ja idem usávať malého a vy sa zatiaľ pekne presuňte do postelí. Keď malý zaspí, prídem vás skontrolovať.“ Nastalo hromadné klasické rodinné brblanie, ktoré som už dávno bola schopná ignorovať.

„Patrik, ty by si mal ísť domov. Tu máš peniaze na taxík. Už som ho zavolala, o desať minút bude pred vchodom.“ Snažila sa to povedať čo najpokojenejšie.

„Prečo? Mal som tu predsa spať?“ opýtal sa ma prekvapene.

Nemohla som mu to povedať. Ani by som to asi nedokázala. Pred pár minútami sme sa hrali, a hoci som bola na neho kvôli otázkam napálená, znova mi ho prišlo ľúto.

„Tvoja mama musela súrne niekam odísť. Annie je u vás sama s Tobiasom a Chrisom. Máš ich ísť postrážiť.“

Sklonil hlavu a bez slova si išiel pobaliť svoje veci a hneď na to nič netušiaci odišiel. Neviem, kto a ako mu to povie. Ja som na to právo nemala. Zamkla som za ním byt. Nestalo sa prvýkrát, že mama zostala v nemocnici. Je to jej poslanie a aj súrodenci si dávno zvykli, že ma musia poslúchať. No dnes som závidela, že sú mladší. Byť najstarším z detí v rodine asi vždy znamená deliť sa s rodičmi o ich starosti. Nie je to fér. A nikto s tým nič nerobí.

Ľahla som si so Sebastiánom do mojej postele a zhasla svetlo. Keď sme sami doma, spáva u mňa. Mám to tak jednoduchšie, nemusím ďaleko chodiť k nemu v noci. Ešte sa budieva kvôli smädu a tak. Zaspievala som mu uspávanku, čo poznám od mamy a popri tom mi myšlienky utekali k tomu, čo sa to s nami v poslednej dobe deje.

Po necelej polhodine zaspal, ja som išla upratať kuchyňu, skontrolovať ešte raz byt, či sme zamknutí a či ostatní išli do svojich postelí. Byt bol pokojný, všetci zaspali, akurát mne sa ešte nechcelo. Pomodlila som sa, ale spať sa mi nedalo. Nedalo sa.

Tak som si otvorila notebook a začala surfovať po nete. Hľadala som nejakú aktuálnu správu o prestrelke. Bolo toho veľa, ale nič podobné z dnešnej noci som nenašla. Prišlo mi to zvláštne. Nieкто to musel utuľtať. Ale prečo? Žeby sa Lucas do niečoho zaplietol? Občas sa medzi Požehnanými nájdu aj takí, čo úplne prepadnú zlu, stanú sa z nich Zatratení. Nemohla som uveriť, že by to bol bratrancov prípad. Bude v tom niečo iné.

Tak som sa rozhodla aspoň napísať Sofii krátku správu, že ako sa má. Chýba mi.

Pri vypínaní notebooku na mňa hľadel chalan z múzea. Ale ja som ho veľmi nevnímala. Mám strach o nás, o Lucasa, o tetinu celú rodinu. Nebolo mi všetko jedno. Dnes večer som po prvýkrát bola naozaj rada, že sme sa presťahovali. Veď rodina si má pomáhať. Naozaj je to tak správne.

Uložila som sa k bratovi na zvyšok postele, ktorý mi zostal. Bolo mi tak smutno, že mi to vôbec neprekážalo. Aspoň som nebola sama. Vďaka jeho prítomnosti sa mi podarilo nakoniec zaspáť.

Ráno ma prebudilo hudobné zvonenie budíka môjho telefónu. Rýchlo som ho vypla, aby sa Sebastián neprebral. Mal pomerne pokojnú noc, pil iba raz a takisto sa iba raz zobudil, že mu chýbala mama. Vedela som, že sa ešte nevrátila, to by už pri mne neležal. Ona si ho odo mňa vždy zoberie, nech sa už vráti v ktorúkoľvek hodinu. Nebolo to dobré znamenie.

Prisunula som stoličku k posteli, aby sa neskotúľal a išla som do kuchyne. Otec by už mal byť doma. Našla som ho pri kuchynskej linke. Robil si sendvič. Vyzeral veľmi unavene a ustarostene.

„Dobré ráno,“ povedali sme si navzájom.

Jeho oči sa mi zdali červenšie ako inokedy po nočnej.

„Mama sa ešte nevrátila? Večer volala, že zostane v nemocnici.“

Skúšala som začať opatrne rozhovor, lebo som netušila, či už niečo vie.

Povedal mi: „Ja viem.“

Takže to musí byť fakt vážne, keď mu dala mama vedieť. Obom sa nám nechcelo rozprávať o Lucasovi. Radšej sme sa tvárili, že sa nič nedeje.

„Pomôžem ti so súrodencami nachystať ich do školy,“ navrhla som mu.

Súhlasil a spoločne sme sa pustili do prípravy raňajok a desiat pre deti. Potom nás odviezol najskôr do škôlky, kde sme vyložili Sebastiana, ďalšia zastávka bola škola, kde sme mali vystúpiť my ostatní. Keď som ako posledná opúšťala auto, otec tiež vystúpil von. Verejne ma pred školou pobožkal na čelo a povedal mi: „Si ten najkrajší anjel, akého som kedy stretol.“

Síce som mu ani na sekundu neuverila, však sa poznám, ale aj tak ma celú zahrial príjemný pocit. Pre svoju rodinu by som urobila čokoľvek, tak veľmi ich ľúbim. Bolo mi úplne jedno, kto sa práve pozeral a či si zo mňa kvôli tomu budú uťahovať. Postavila som sa na špičky a vďačne ho pobožkala na líce.

„Mám ťa rada,“ tiež som mu vyznala svoju lásku a rozbehla som sa za súrodencami. Inokedy by som sa nenechala pobožkať, ale dnes ráno to bolo úplne iné. Trápila ma úzkosť. Ako keby sa okolo našej rodiny, teda hlavne rodiny mojej tety, zaťahovali temné mračná. Videla som, že aj otec bol celé ráno znepokojený, veď mama sa nám od včera vôbec neozvala a nebolo to dobré znamenie.

7. V pube

Aj keď som na to nemal vôbec náladu, po dlhšom čase ma presvedčili priatelia aby sme si niekam vyšli. Večer sme začali červeným vínom, ktorým sme si pripili na nový vysokoškolský semester a iné významné udalosti.

Tí, čo sú na univerzitách, už poctivo chodia na prednášky. Z našej partie len dvaja neštudujeme. Ako príčinu prerušenia štúdia som povedal, že musím pomáhať našim v podnikaní a že si dávam pauzu, lebo trénujem na preteky. Obe sú čiastočne pravda. V rámci telesnej prípravy do tímu budem pravidelne chodiť na rôzne súťaže.

Ale niečo sa zmenilo. Ich krčmové reči ma nebavili ako zvyčajne. Za krátku dobu som získal nový pohľad na svet, ktorý bol pre mňa o poznanie vážnejší. Chvilami som sa poriadne nudil. Počas leta mi bolo v spoločnosti tejto partie fajn, ale v poslednej dobe sa od nich držím ďalej. Patrične mi to vyčítali. No dnes som medzi nich musel, môj najlepší kamarát Tomáš ma vytiahol von, lebo chcel, aby som mu schválil novú frajerku.

Jeho krásna neznáma meškala. Keď sme prebrali, čo nového v škole, kto s kým chodí, kto čo vyviedol profesorom, kam sa pôjde o dva týždne na chatu, aká bude jesenná časť futbalovej ligy, konečne prišla naozaj pekná vysoká tmavovláska. Zastala si k Tomášovi, pobožkala ho na líce, ale usmiala sa na mňa.

„Ty musíš byť Martin,“ povedala mi podávajúc ruku.

„A ty Mariana,“ prijal som jej ruku a opätoval úsmev. „Tomáš o tebe básni už niekoľko týždňov, no musím uznať, že čo sa týka výzoru, naozaj nepreháňal.“

Za tento kompliment som dostal vďačný pohľad od kamarátovej novej známosti. Tomáš je úplne obyčajný človek, zato s veľmi dobrým srdcom. Jeho tmavovlasá slečna je naša. Aj keď pri podaní rúk medzi nami neprešlo veľa energie. Možno o svojom dedičstve ani netuší, lebo je nepatrné. Z tých, čo majú pod dvadsať percent, vie o tom len málokto. Bolo mi jedno, či je Požehnaná alebo nie, od prvej

chvíle som vedel, že je to milé dievča a že si ju Tomáš zaslúži. Tie jeho doterajšie boli poriadne potvory.

„Mariana študuje za učiteľku na základnej škole. A okrem toho raz do týždňa vedie keramický krúžok v jednej charitatívnej organizácii,“ chválil priateľku Tomáš.

Prečo nie, asi má podvedomú potrebu pomáhať ľuďom. Veľa z učiteľov je Požehnaných. Nemyslia na peniaze, ale obetujú život pre deti, z ktorých si to možno všimne polovica, a len niektorí si to skutočne vážia.

Pozrel som sa na nich ako celok. Sú pekný pár, on je ešte vyšší odo mňa, má svetlé vlasy a modré oči. Marianna je mu asi po nos a niečím mi veľmi pripomína jednu herečku.

Zodvihol som pohár a povedal: „Na zdravie vám obom a na lásku.“ Usmiali sa na seba.

Bolo to príliš sladké. Ozvala sa vo mne žiarlivosť. Ja som už dlhšiu dobu sám. Dievčatá majú o mňa záujem odjakživa, ale nikdy som nemal dlhotrvajúci vzťah a tie, čo som mal za sebou, neboli vážne. Aj teraz viem aspoň o dvoch babách, ktoré by so mnou išli okamžite na rande, ale nemám záujem. S nimi určite nie.

Predtým som sa vyhováral, že je to kvôli škole, na ktorú sa chcem v prvom rade sústrediť. Teraz ani nemám poriadny dôvod. Asi čakám na inú ako sú tie, ktoré sú v mojom okolí. Jednoducho po poslednej známosti som rád, že mám od báb pokoj. Vždy, keď ma to láka, tak si radšej hovorím, že je lepšie mať žiaden vzťah ako komplikovaný.

Poriadne som si odpil z pohára a presadol si radšej niekam, kde sa nebudem musieť s nikým rozprávať. Nemal som sa o čom, môj život sa zmenil od základov, len sa o tom nemohol nikto dozvedieť. Tak trochu som im tie ich obyčajné problémy závidel.

Aby som sa aj ja lepšie zabavil, započúval som sa do myšlienok mojich priateľov. Navonok sa niektorí tvárili, že sú v pohode, no vo vnútri s niečím bojovali. Napríklad, taký Tomáš by sa chcel stretávať s Marianou každý deň, no ona si od neho stále drží odstup a jemu to prekáža. Zaujalo ma to, tak som prešiel na Mariannine myšlienky. Možno sa dievča prezradí. Nebol som si istý, či sa o zistenú informáciu podelím aj s kamarátom, pretože som mu nechcel brať ilúzie. Vyzeral

zaľúbený po uši. Ale nič zaujímavé som nezachytil. Aj ona bola v siedmom nebi v jeho blízkosti.

Dopil som druhý pohár a nalial si tretí. Hlasy v hlave sa mi začali miešať. Ale nebolo to nepríjemné. Začal som sledovať ľudí v pube, boli tu rôzne typy. Nakoniec ma zaujali dvaja muži skrytí v kúte, otočením chrbtom ku všetkým. Niečo mi na nich nesesedelo. Snažil som sa sústrediť na ich myšlienky, ale vypité víno ma mýlilo. Miešalo mi myšlienky rôznych ľudí. Strácal som sa. Schválne som sa prešiel k baru, ktorý bol bližšie ku nim a zároveň si objednal nejaké nealko. Vedel som, že brzda sa zide a že ich odtiaľ budem lepšie počuť.

„Neverím, on strelil policajta za bieleho dňa! Nemal by tu sedieť. Mal by sa okamžite zdekovať z mesta,“ pomyslel si menší a chudší.

Druhý, podľa všetkých znakov evidentne Zatratený, mu niečo hovoril do ucha, ale podarilo sa mi to zachytiť.

„Ak to niekomu cekneš, zabijem teba aj jeho! Vlastne neviem, či poliš zdochol. Bolo to len také policajné ucho, ale aj tak. Treba ich všetkých pozabíjať, vredov! Nenávidím ich. Sú to...“

Hneď na to si Zatratený pomyslel: *„Mňa nikdy nechytia. Ja som viac ako zákon! Tomuto idiotovi som to musel povedať. Je to najlepšia klebetná baba v okolí, rozchýri to a ja stúpnem na cene. Budem si žiť ako kráľ! Ponuky sa mi len tak pohnú.“*

„Tak to je sila. Asi by som sa ho mal začať báť. Joint sa nezdá. Musím pred ním varovať našich,“ pomyslel si druhý z mužov.

Zrazu sa ten strelec postavil nad menšieho. Varovne sa ho dotkol končekom ukazováka spánku, hneď na to si ho priložil k perám a sfúkol, ako keby to bola práve vystrelená zbraň. Jeho úsmev bol šialený. Konečne som mu videl do tváre. Bola to fľakatá tvár narkomana, ktorý si už ani neuvedomuje, čo je realita. Prezývka Joint mu sedela.

Zaškeril sa ešte viac, tresol jednu varovnú svojmu spoločníkovi po temene hlavy a víťazoslávne odkráčal k dverám. Keď išiel okolo mňa, pohrával som sa s nápadom potknúť ho a odzbrojiť. Ale to by sa moje odtlačky ocitli na jeho zbrani. Však čo, už som si vypočul všelijaké rozhovory. Nie je to pre mňa novinka. Ved' ani nemám dôkaz, či ten policajt zomrel. Možno bol len postrelený a teraz leží v nemocnici

mimo ohrozenia života a možno ho čaká povýšenie, alebo iná satisfakcia. Rozhodol som sa, že to nie je moja vec a nechal som ho ísť. Nemám právo starať sa o bežnú kriminalitu. Namiesto toho som si zobral k môjmu nealku ešte aj tvrdý alkohol a pokračoval v pití s priateľmi skoro až do rána.

Pred obedom, keď som konečne vstal, ma okrem nepríjemných pohľadov našich sprevádzala aj urputná bolesť hlavy. Nepamätám si, žeby som sa bol niekedy až takto opil. Hoci, kamoši na tom boli podstatne horšie. Jedného sme mali problém dovliecť do taxíka.

Tak skoro s nimi von nepôjdem. Nie som na to hrdý, ako som dopadol a teraz vidím, že to nebol najrozumnejšie prežitý čas. Ale asi som to potreboval. Váha môjho nového sveta mi v noci pripadala príťažká.

8. Druhá šanca

Prešli tri relatívne pokojné dni, Lucas bol stále v umelom spánku, ale v stabilizovanom stave. Mama sa tvárila vyrovnane, tak som bola optimistická. Podľa nej má šancu prežiť.

Preto mi nič nebránilo, aby som sa venovala zvyčajným činnostiach. Rovno po škole som išla, rovnako ako každý pondelok a štvrtok, na hodinu džuda. Otec chce, aby sme sa rozvíjali nielen mentálne, ale máme sa venovať nejakému zmysluplnému športu. Či už pre chalanov alebo baby, je podľa neho bojový šport ideálny nástroj pre rozvoj tela a sebaovládania. A navyše sa budeme vedieť v dnešnom krutom svete brániť.

Chodila som už na karate, kde som to dotiahla po hnedý pás. Popritom mám za sebou dva roky lukostreľby. Asi mi to išlo príliš dobre, lebo hneď na prvých pretekoch sa mi podarilo vyhrať tretie miesto. Nebolo to len šťastie začiatočníka, pravidelne som sa na súťažiach umiestňovala na prvých troch miestach. Otec po čase usúdil, že sa tam už nemám čo naučiť a prehlásil ma na džudo. Mne to bolo ľúto, lebo streľba z luku ma celkom bavila. Boli sme tam dobrá partia. Takí pološialení Robinovia Hoodovia zmiešaní s indiánmi. Bola s nimi veľká zábava.

Keď som sa po tréningu džuda prezliekla z kimona a starostlivo si zrolovala zelený pás do športovej tašky, napadlo mi ešte skontrolovať čas na telefóne. Na ikonke správ bolo číslo 2. Ikonka hovorov ukazovala 1. Pomyslela som si, že mi píše Sofia, tak ako skoro každý deň. Ale neprijatý hovor bol od mamy. Rýchlo som roztvorila správu a čítala: LUCAS NAS OPUSTIL.

Posadila som sa na lavičku a nechápavo hľadela na displej. Bol to ako zlý sen. Vôbec som to nečakala. Ani v kútiku duše.

O 6 SA CHYSTAM K TETE MARI, DUFAM, ZE UZ BUDES DOMA. Znel text ďalšej SMS.

Do šiestej zostávali skoro celé dve hodiny. Nevedela som, čo s toľkým časom, ale domov sa mi nechcelo ísť. Rýchlo som vypadla

z klubu, aby sa kamaráti nezačali vypytovať, čo mi je. Šla som len tak, bez cieľa a plakala. Bolo mi ukradnuté, ako sa pritom ľudia na mňa súcitne, alebo nechápavo pozerali. Myslela som na tetu, na bratranca Lucasa, na krásne veci, čo sme spolu zažili. Na akom vtipe sme sa smiali naposledy? Čo posledné sme si povedali? Túlala som sa, spomínala a podchvíľou utierala slzy, ktoré nechceli vyschnúť. Uvažovala som, ako sa asi cíti Patrik, Annie, teta. Bolo mi hrozne smutno.

‘Nerozumiem tomu. Prečo som sa na to vôbec nepripravila? Čo mám z toho, že naivne verím v dobré konce?’ nadávala som si.

Nebo sa rozplakalo tiež. Padal na mňa studený pichľavý dážď, ale schválne som sa pred ním neukrývala. Viac ma bolelo v duši, ako na tele. Vietor, voda a chlad išli mimo mňa.

Keď som uvidela bielu vežu kostola v modernejšom štýle, poudovo som sa vybrala tým smerom hľadajúc pokoj a útočisko pred svetom.

Mám rada atmosféru, čo vládne v kostoloch. Často si v nich predstavujem ľudí v dobovom oblečení, ako sa zúčastňujú svätej omše. Uvažujem nad tým, aké asi mali problémy. Radosti. O čo prosili, za čo sa modlili? Veľmi som dúfala, že aj mne sa podarí nájsť v Božom chráme trocha pokoja.

‘Nemôžem prísť domov takáto rozrušená. Naši by nechápali moje slzy, ich viera v posmrtný život je pevnejšia ako moja. Nechcem, aby teraz jeho duša smerovala do neba, ja ho chcem mať tu!!! Prečo si to, Bože, dopustil? Prečo musia odchádzať prví tí najlepší z nás?’

Ale ďakujem Ti za to, že som taká nedokonalá, že mám kopeck zlych vlastností, aspoň tu ešte chvíľku pobudnem. Tento svet mám rada.’

S takýmito a inými myšlienkami som prekonala schody, pootvorila veľké drevené dvere a nazrela dnu. Nemala som šťastie. Samota sa nekonala. Práve sa konala svätá omša, ale neodradilo ma to. Sadla som si do zadnej lavice na kraji. Okolo mňa nesedel nikto, vlastne v celom kostole bolo spolu asi dvadsať ľudí aj s kňazom.

Pomyslela som si, že aspoň nebudem mať príliš veľkú hanbu, keď si tam poplačem. Boli tam samí neznámi ľudia. Kľakla som si, položila hlavu na tvrdú drevenú lavicu poznačenú rokmi a červotočmi

a úplne sa poddala svojim pocitom. Kázeň šla mimo mňa, nepridala som sa ku spevu, potichu som hľadala útechu v pomaly osušených slzách. Až keď prišiel na rad Otče náš, premohla som sa, postavila a začala sa modliť s ostatnými.

„Otče náš, ktorý si na nebesiach, *(potrebujem Ťa teraz tu Bože, zostúp ku mne a vysvetli mi prečo? Veľmi to chcem pochopiť)*, posväť sa meno Tvoje, *(verím Ti, spolieham sa na Teba)* príd' kráľovstvo Tvoje *(tam asi už nikto netrpí)*, buď...“

Pozrela som sa na kňaza, ktorý odriekal modlitbu. Potom mi oči skĺzli vedľa neho. Okamžite som zabudla na posledné slová nespočetnekrát opakovaného textu. Ten miništrant sa až priveľmi podobal na chalana z múzea.

V chráme bolo zlé osvetlenie. Okrem niekoľkých elektrických lúčov v popredí k nám prenikalo len slabé svetlo z farebných okien s vitrážou. Ako sa stmievalo, tmavli aj farby na výjavoch z biblie.

Nevidela som dobre. Vôbec to nemusel byť on. Alebo predsa? Všetci si kľakli a ja s nimi. Sklonila som hlavu a narýchlo hľadala pod lavicou fotku v mobile. Ruky sa mi jemne triasli od neistoty. Pozrela som sa k oltáru a pozorovala miništranta, ktorý veľmi sústredene a dôstojne pomáhal mladému kňazovi. Prišiel čas prijímania. Postavila sa do radu, dopredu ma hnala nielen zvedavosť, ale hlavne som si šla po posilu v podobe hostie.

Vzhľadom na moju výšku som nedovidela na miništranta stojaceho pri kňazovi, pretože pred mnou kráčal vysoký statný muž. Až keď pristúpil k prijímaniu, výhľad sa mi konečne otvoril.

Kňaz povedal: „Telo Kristovo.“ Ale ja som zostala stáť ako omráčená a nebola schopná vykročiť dopredu.

Kňaz zopakoval vetu, spamätala som sa, prijala hostiu a náhlyvo odišla k svojej lavici s jedinou myšlienkou v hlave. Je to ON!!!

Pre istotu som sa do konca omše smerom k oltáru ani nepozrela. Hanbila som sa sama pred sebou. Namiesto toho, aby som myslela na Lucasa, stále sa mi chcelo civieť na cudzieho chalana. Vôbec sa to nehodilo a nebolo to správne.

Omša sa napokon skončila. Všetci ľudia odišli. Ostala som sama vo vyprázdnenom kostole. Tiež by som mala ísť, súrodenci ma čakali.